

Ljubljana danes

Koledar

Koledar. Danes, torek, 4. avgusta: Dominik. Jutri, sredo, 5. avgusta: Marija Snež.

Nočno službo imajo lekarne: dr. Kmet, Tyrševa cesta 41; mr. Trankoczy, ded. Mestni trg 4 in mr. Ustar v Selenburgovi ulici 4.

Kopališče OUZD bo zaradi čiščenja zaprto od 11. do 13. avgusta.

Nedeljske povratne karte. Glede na notice o nedeljskih povratnih kartah, ki je bila zadnje dni objavljena v dnevniki, opozarjamo občinstvo, da bodo po najnovjših določbah generalne direkcije te karte izdajale tudi ob praznikih, vendar pa tako, da bodo veljale samo za izletniške vlake in, seveda, samo na progah, kjer vozijo izletniški vlaki.

Nacionalna ura v radiu ima v avgustu naslednja slovenska predavanja:

6. avgusta: Ivo Peršuh: Samostan v Stični in stiški menihi. (Ob priliki 1800. letnice cistercijskega samostana v Stični).

11. avgusta: Dr. Niko Zupančič, direktor etnografskega muzeja v Ljubljani: Martino de Udine, umetnik naše krvi.

14. avgusta: Anton Gmeiner, novinar: Ideja nacionalne revolucije med Slovenci. (Ob priliki druge obletnice smrti generala Majstra).

19. avgusta: Zora Lampretova, učiteljica: Primož Trubar (Ob priliki 350.letnice njegove smrti).

27. avgusta: Karlo Kocijančič, tajnik ljubljanskega Foto-kluba: Nacionalna nota v jugoslovanski umetniški fotografiji.

Pregled vseh motornih vozil, ki služijo javnemu prometu (avtotaksi, avtobusi) se vrši v smislu pravilnika ministrstva notranjih zadev J. B. br. 14.852 z dne 26. IX. 1928 Ur. list št. 336-100 za letošnje drugo polletje dne 10. in 12. t. m. od pol 8 do pol 12 na mestni pristavi v Ljubljani, Povsetova ulica št. 18.

K temu pregledu je pripeljati:

1. vsa motorna vozila, ki služijo za obrtno prevažanje oseb v, do ali izkoli Ljubljano;

2. tudi še ona motorna vozila, ki so v zasebni uporabi, pa še niso bila letos po komisiji pregledana in odobrena za javni promet.

Uprava policije v Ljubljani opominja lastnike na dolžnost pregleda, jih poziva, da pripeljejo svoja vozila vpoštev prihajajoča vozila pravočasno k pregledu in opozarja, da se bo prepovedalo obratovati s za promet še neodobrenim vozilom.

Seznam davčnih zavezancev II. skupine zavezanih pridobitni je razglašen na vpogled v mestnem odpravnstvu, Mestni trg 27.-III, soba 47, ob običajnih uradnih urah od 3. do 10. avgusta 1936. Več je razvidno iz razglasa nablega na mestni deski.

Seznam, ki je v teh dneh razstavljen na vpogled, upošteva sledeče stroke in obrti:

1. trgovine z manufakturo, konfekcijo, galanterijo;

2. trgovine z modnim blagom, modistinje — trgovke, urarji, zlatarji, pasarji, optiki, foto-trgovine, graverji, puškarji krznarji, drogerije;

3. trgovine z železnino in posodo, steklom, porcelanom, perutnino, ribami, konji živino, barvanje, olji, keramiki, bencinom, slaščicami, glasbilo, črevami, čebelarskimi potrebščinami, gradbenim materijalom, cerkvenimi potrebščinami, zobozdravstvu, kožami, tehničnim in elektrotehničnim materijalom, alkoholom, in brezalkoholnimi pijačami, sodavičarji, kisarne;

4. stinararji, razna obrtna podjetja, vrvarne, dežnikarji, nožarji, brivci, izdelovalci uniform, založbe pohištva, krojaške potrebščine, tapetnistvo, mesarske potrebščine, trgovine s kurivom, suho robo, trgovine z lesom, menjalnice, kino-podjetja, časopisi, vsakovrstna podjetja: plakatarji, izdelovalci gorčice, igralnih miz, pralnice, likalnice, čistilnice, klišarne, reklamna podjetja, šoferške šole, pogrebni zavodi, namizni hlevov tiskarne, gramozne jame itd.

Radio

Programi Radio Ljubljana

Torek, 4. avgusta: Reprodukcijske pesmi za plešo — pevsko jazz skupine 12.45 Poročila, vreme 13.00 Čas, sporod, obvestila 13.15 Mandoline v kvartetu in orkestru (plošče) 14.00 Vreme, borza 19.00 Čas, vreme, poročila, sporod, obvestila 19.30 Nac. ura: 19.30 ravnanje in njeni ljudje (Petrovič iz Belgrada) 19.30 Operni zbori (plošče) 20.10 Tkalstvo in njegova zgodovina (g. prof. Franje Pensov) 20.30 Plesna simfonija, nega koncerta iz Dobrone: Weber, Mozart, Čajkovski. Solisti: Slavko Korosec, Dirigent: Anton Nefat 22.00 Čas, vreme, poročila, sporod 22.00 Jožek in Jožek (petje s spremljevanjem kitare).

Drugi programi

Torek, 4. avgusta: Belgrad I.: 19.50 Radijski orkester 20.30 Narodne pesmi 20.50 Gjorgjevičeva komedija »Zavarovanec« 21.30 Mandolina 22.00 Reportaža z berlinske olimpijade 22.15 Tamburice — Belgrad II.: 20.00 Glasovi iz Bosne (Hanza Humo) — Zagreb: 20.00 Čelo 20.30 Vokalni koncert 21.30 Laska glasba 22.00 Klavir — Dunaj: 20.00 Pester vobor 22.10 Ali 22.05 Plesna glasba — Budimpešta: 20.00 Komorni koncert 21.30 Glasna glasba 22.40 Popovke 22.50 Plošče — Trst/Italija: 20.40 Operni večer — Rim/Bari: 20.40 Igra 22.15 Plesna glasba — Praga: 19.30 Narodne pesmi 20.35 Liszt in Čoška 22.15 Plošče — Varšava: 19.30 Zelenska opera »Janek« 22.45 Plesna glasba — Berlin: 20.30 Collegium musicum — Vsa Nemčija (iz Kölna-wusterhausna): 20.10 Laska glasba 22.45 Orkestralni in solistični koncert.

Okrajna konferenca JRZ v Ptuj

Ptuj, 2. avgusta.

V nedeljo, 2. avgusta t. l. ob 9 se je vršila v minoritskem samostanu v Ptuj okrajna konferenca JRZ za ptujski okraj, ki jo je sklicala organizacija JRZ v Ptuj. Dvorana v minoritskem samostanu je bila nabito polna članov krajevskih odborov iz vsega okraja. Konferenco je otvoril dr. A. Remec, predsednik ptujске organizacije, pozdravil vse navzoče in nato dal besedo ministru v pok. predsedniku okr. organizacije g. prof. Vesenjaku iz Maribora. Gospod minister je najprej podal svoje predsedniško poročilo, nato pa poročal o občinskih volitvah v Ptujem okraju, ki se vršijo koncem oktobra odnosno začetkom novembra t. l. Posebno je polagal navzočim na erce, naj si izberejo za kandidate poštene in zanesljive ljudi, ki uživajo zaupanje prebivalstva, pri tem pa se naj čuvajo takih kandidatov, ki bi se sami ponujali kot ekseponenti bivšega osvraženežnega režima. — G. minister se je dotaknil v svojem govoru tudi gospodarskih brig našega človeka, zlasti kar se tiče izvoza naših vin in drugih pridelkov. Ostro je grajal prekomerno izdajanje dovolil za otvorenih vrstnih dalmatinskih kleti na škodo našega vinogradnika in vinarja. — Na koncu so razni člani stali predloge in vprašanja na govornika, ki je vsem odgovarjal in dajal pojasnila. — Po dve in pol urnem zborovanju je predsednik zaključil to lepo uspelo konferenco.

„Bistre glavé je slovensko dekle...“

Rada bi šla za služkinjo - pa zloga pesmi

Ljubljana, 4. avgusta.

Ko je hodil Bog po tej revni slovenski zemlji, tisočkrat s krvjo in solzami prepojeni od tistih, ki jo ljubijo, in tisočkrat bičani in opljuvani od tistih, ki so se ji izneverili, je z radodarno roko hrosil talente med naše ljudi. Po Dolenjskem je hodil, ki se vsa skromna in liha sliška med grčke ko tvojolca v grm; po Gorenjskem je hodil, kjer so besede robače kot skalnate gore, a srca vsa voljna kot jedro v orehu; po Štajerskem je hodil, kjer je vinska trta in vesela pesem doma; po Notranjskem, Krasi in Beli Krajini — povsod. In kamor je vrgel seme, je prkhalo mlado bršlje iz tal. Skriti, podtalni sokovi so bršlje zgostili v popie, iz popja pa je pognal zlahen cvet. Mnogo tega bršlja je ostalo za zmerom skrčitega našim očem, mnogo pa smo ga odkrili in presadili v skupen vrt. In nam zdi tam cvete in bo cvetel, dokler bo slovenski jezik še kot zvon po naših dolinah in gričih z bronastim glasom pel.

Vse polno semen je padlo na rodovitna tla, vse polno pa se jih je izgubilo v samolo in tišino naših vasi: nihče jih ni zalval, nihče gojil. Korenine so se posušile, predno so mogle pognati zlahen cvet.

Skriti talenti po naših vaseh

Pojdite med naše ljudi, med priproste in revne, med delavce in kmete, med tiste, ki živijo sredi obljubljenih dolin in samotnih gorah. Povsod boste našli sledove božjih semen, ki so bila vržena tja, pa se niso mogla razviti. Časov, ko je vedno nov dotok sinov in hčera kmetijskih staršev prinašal v mesto neizčrpane zakladnice zdravja in življenjske volje, ter bogatih našo kulturno rast, skorajda ni več. Nadloge in stiske današnjih dni so zgradile okoli mesta visok zid, dotok svežih sil v mestne šole usiha, število tistih, ki bi nam mogli kaj dati, pa so im vse pohi do vrčevce zaprte, je čedalje večje. Ostajajo doma, fisti, ki imajo zemljo, jo obdelujejo, tiste, ki je nimajo, prej ali slej pogoltno hujina ali tovarna v svoje mračne prostore. Mlade in polne življenja jih zaslužijo stroji, stare in izmognene jih vržejo na cesto. Tako se nam izgubljajo talenti, tako nam v pomikanju in bedi raste na deželi nov proletarijat.

Pa ima to žalostno poglavje tudi svojo svetlo stran. Tudi takšni, kot so, nam morajo biti v pomoč. S svojo prirojeno nadarjenostjo nam zdaj — če že drugod ne — vsaj v prosvetnih domovih bogatijo kulturno rast. Slovenska dekleta, ki jih pomankanje našene v svet za kruhom, za službo, so znana po svoji pridonosti, umski in srčni omiki. Ker si niso mogle pridobiti v šoli, si v skromni meri pridobijo same. Ni še dolgo tega, ko je neki hrvatski list posvetil nekaj toplih vrstic na čest slovenski služkinji, ki si v Zagrebu z delom svojih rok služi kruh, prosti čas pa uporabi za izpopolnitev svoje umske in srčne izobrazbe ter za zlaganje — verzov. — Ta slučaj ni osamljen. O eni izmed takšnih preprostim, a zato od narave tembolj obdanih deklet slovenske vasi, bi tudi pisec teh vrst rad napisal nekaj toplih besedi.

Pismo z dežele

Dripljivo leto dni je tega, kar je prejel po pošti pismo, napisano z okorno dekliskó roko, a lepo čitljivo in skorajda brez napak. Vsa ločila so v redu postavljeni inaj si to vzamejo za vzgled nekatera meščanska dekleta, ki jim ločila še celo po maturi — delajo pregledavci! Takole se to pismo glasi v izvlečku:

»Nekaj pesmi sem Vam napisala. Ali jih vržete v koš, ali pa objavite, mi je skorajda vseeno, saj jih najbrž ne bom brala.« Slovensca — nimam naročenega, le tu pa tam dobim kakšno številko v roke. Desmi imam še dva zvrhana koša. Pišem jih večinoma ponoči. Podnevi me vedno kdo moti. Zvečer z bratom igrava šah in karke, ki sem jih naročila sama. Kadar gredo vsi spat, vzamem pero v roko in čečkam tako hitro, da ne morem niti z očmi niti z mislimi slediti peresu. Zato se ne čudi, da moje pesmi niso kaj prida. Kadar se naveličam teh čečkarji, preberem in si mislim: »Za v koš bo žela! In grem spat. Lahko noč!«

Marija Brenčič, Podlipa p. Vrhnika pri Ljubljani.

Pismu je priložila šest pesmi, ki sicer niso umestne, presenečajo pa po svoji uglajenosti in občutenosti. Privrlece so ji naravnost iz srca. Vse obožnost, vsa razočaranja in hrepenenja svojih osemnajstih dekliskih let je položila v »Mojo pesem«, kjer med drugim pravi:

Zvezde zlate bi objela, jih pobožala z rokami, na oblok srebrni bi sela in igrala se z gorami. Tam, v najljubljem dnu bi morskem svetlih biserov nabrala, v čem bi prepadu gorskem si zakledevo poiskala. Pa sem reva kot ukleta na to zemljo prikovana, kakor ptica sem ujeta — samo pesem mi je dana.

Sledijo pesmi: »V božjem stvarstvu«, »Pomladni popoldan«, »Dež pada«, ter prisrčna slovesna Kraljica moja in rojstni vasi Podlipi, katero zčenja:

Nobene še pesem ni lebi zapela, nobenega nisi rodila poeta...

»Vse stare škričlice počekam z verzi...«

Pred nekaj tedni je poslala drugo pismo, ki se glasi v izvlečku:

»Če verjamete, da ne — jaz bi venomer pisala verzke, ko bi imela nekoliko več časa in papirja. Vse stare škričlice počekam z verzi. A ve je že odzvonilo, jaz pa pišem brez luči in podklada, zato oprostite pisavi!«

Se nekaj Gotovo imate zveze s kakšnimi krščanskimi družinami. Rada bi šla kam za služkinjo. Čvrsta sem in ubogljiva. Več ne vem! Nikar ni ne odgovorite, naj se obrnem na oglasni oddelek »Slovenca«, ker nimam denarja.

Tudi temu pismu je priložila več pesmi. Prva pesem izzveni v pozdrav nadškofu dr. Rožmanu, ki je v mesecu maju imel v famkajšnjem krtju birmo:

Slovesno so danes zvonovi zapeli, kot vedeli bi, da v pozdrav vam donijo, glasovi združili so se v harmonijo in mirno podpisno dolino oblieli...

Kakor vsaka mladost, tako je tudi njena mladost polna sonca in senc. Zdej se njena duša v

življenjskem optimizmu — Himmel-hoch-jauchzend — dviga do nebes zdaj ji spel — zum Tode betrübt — klone v malodušju in svetobolju do črnih tal:

Umrlé so pesmi zvenecé mi v srcu; za vedno zatrlí so spevi veselja in sreče, uničeni moji načrti. Kot rože usahle ležijo vse nade mi v duši in sanje; nikoli več se ne zbudijo. Ostal je samo spomin nanje.

Vsa mehkoča in nežnost dekliské duše, ki iz samotne kamrice sanja, hrepeni v široka svet, ter v tesnobni bojzní trepetá pred njim, je dobila svoj izraz v pesmi »Mlada srca«, iz katere se dviga liha prošnja:

Težka vprašanja, ki tarejo Haložane

Kmalu bodo zopet zapeli po lepih zelenih Haložah klopčoti svojo veselo pesem, približuje se vedno bolj in bolj sezona prodajanja grozjda in končno tudi trgatve. Gotovo je na mestu, da že sedaj pogledamo nekoliko na Halože in na nekaj najvažnejših in najnastavnejših haloških vprašanj. Troje je, kar haloške ljudi v glavnem najbolj žuli: 1. preveč vina, ki nikamor ne gre; 2. vinski prekupevalci in 3. dolgovi.

V glavnem so to tri največja in najvažnejša haloška vprašanja, čeprav so tako enostavna in nedolga skoraj na prvi pogled. Toda, ko jih človek ogleda nekoliko natančneje, ko pregleda položaj v Haložah samih, bo videl, da je z vsem tem vse drugače, da zgoraj omenjena tri vprašanja pijejo haloškemu ljudstvu kri in ga zenejo v vedno večjo in večjo bodo. Pojdimo k vsakemu od teh vprašanj in si jih nekoliko ogledimo tako, kakor jih gleda danes Haložan sam.

Preobilica vina! Letos bo težko govoriti sicer o preobilici vina, ker je bolezen (peronospora in plesnivost) mnogo uničila, toda ostalo je še kljub temu po nekaterih vinogradih precej zdravega grozjda, medtem ko nekaterih vinogradov bolezen sploh ni okužila. Vina bo torej, kakor vse kaže, letos tako srednje velika količina, ki bi se v časih pred desetimi ali še sedmimi leti dala kaj prida prodati. Pa kljub temu, da vina letos ne bo preveč, bo z njim težava, ker je ostalo po haloških kleteh še precej lanskega, ki ga ljudje niso mogli za tako nizke cene, kakor so bile to leto za vino, prodati. Vsekakor bo gotovo zopet z vinom velika težava, ker ne bo nikogar, ki bi plačal tako, da bi lahko vinogradnik kril stroške, ki so bili letoš precejšnji. Tu je torej veliko zlo, kajti vino, ki bo ostalo zopet v kletih, zahteva vse skrbnosti in zopet novih izdatkov. Premalo povpraševanja po vinu iz inozemstva je! Haloški ljudje dobro vedo, da so pred leti hodili iz Avstrije, Nemčije in celo iz drugih držav kupci, ki so plačevali kaj dobri! Tega sedaj že precej let sem ni več in v tem je težava prvega vprašanja. Ker oni, ki nujno ne rabijo denarja za vsakdanje življenje, za kruh, nočejo vina dati pod ceno, ker ga tudi ne morejo, se vino polagoma kopiči po kletih in tako lahko govorimo popolnoma upravičeno v zvezi s premajhnim povpraševanjem od drugod o preobilici vina pa v Haložah.

Drugo važno vprašanje, ali bolje, druga velika nadloga, ki tepe Haložane, so vinski prekupevalci. Kar se vino pokupi, gre vse skozi roke vinskih prekupevalcev, ki pri tem poslu služijo kaj lepe denarce in derejo haloško ljudstvo. Zgodi se, da ponudi takšen vinski prekupevalec za mošt izpod stikalnice 50 par za liter, medtem ko ga svojemu vinskemu trgovcu proda po 1 din. Koliko zasluži takšen vinski prekupevalec že v prvih dneh trgatve je iz tega primera, ki pa ni edinstven, kaj lepo razvidno. Toda še lepše se da zaslužiti pozneje, tako proti zimi, ko Haložani ne dobe nikjer denarja za potrebne stvari. Tedaj so tako rekoč prisiljeni, da prodajo svoje vino po vsaki ceni, ki jim jo ponudi takšen vinski prekupevalec. Zgodi se, da prodajo Haložani, posebno pa haloški mali

Kakršno zastopstvo, taka ustanova!

Trbovlje, 4. avg.

Vendar enkrat. Po vseh iz Belgrada bo ministrstvo za gozdove in rudnike izdalo na podlagi pravilnika Bratovske skladnice § 19 volilni red, po katerem se bodo vršile volitve v vseh treh panogah zavarovanja te institucije. Že sam člen 19. predvideva za volitve proporcionalen sistem, ne več večinski, kot je bil ves čas, odkar obstoja Bratovska skladnica. Veliko borbo za proporcio so imele strokovne organizacije, ki se potegujejo za demokratičnost vsakih volitev, posebno pa volitev v tako važno panogo zavarovanja kot so Bratovske skladnice. To smo morali povedati le zgolj radi tega, ker smo opažali, da so to zastopstva strokovnih organizacij, katere so imele skladnico v upravi mnogo let in katerim proporc do zadnjega ni prav nič konvencional. Prav gotovo je, da si tudi volitev preveč ne žele. Sedanja uprava v tej instituciji je pa tudi čisto okostenela, zlasti to v odseku razsodišča, kar se tiče delavskega zastopstva. Nikdar se niso usta odpirala takrat, ko je bila potreba, marveč le takrat, ko je bilo treba masi delavstva streljati z velikim kanonom neizmerno pažljivost, v resnici se je pa na pristojnem mestu storilo radi nezadostnega poznanja in zakonodaje jako malo ali celo nič. To smo dobro informirani od onih, ki so bili zagovorov potrebni, pa na žalost jih niso bili deležni.

O novem volilnem redu, kakor poročajo, je določeno, da bodo v prvi vrsti imele pravico vlaganja list strokovne organizacije delavcev in namočencev. Pa tudi posamezni člani skladnice bodo imeli pravico kandidirati in vlagati liste, če zadoste listo z zadostnimi podpisi. Pri sestavi tega pravilnika je zmogala vsaj v neki meri demokracija. Pravnik še ni in tudi volitve še niso razpisane. Prav pa je, če že ob tej priliki povemo naše stališče pri vlaganju list in izbiri kandidatov je preizkušeno zavarovalne rudarske in plavžarske ustanove. Že vsa povojna leta so si zavarovalci izbirali za upravo vedno take ljudi, ki so znali mnogo kričati in malo delati. Ker je bilo tako, so tudi skladnice s svojim obstojem take, kakršne so. Zavarovalci niso nikoli pomislili na izbiro takih ljudi, ki bi ne kričali, pač pa bi delali in tudi delovanje obvladali. Psihologija ruderjev je vedno in povsod bila, da kdor veliko govori, je najboljši njihov zagovornik. To pa doslovno ni nikoli držalo in tudi nikoli ne bo. In sedaj? Na upravo Bratovske skladnice je potrebno postaviti v prvi vrsti ljudi, ki so si s strokovnim znanjem in delom pridobili vsaj toliko izobrazbo, da poznajo delavsko zakonodajo, polom katere bodo delavstvo zagovarjali in mu storili to, kar se storiš da. Za tako izbiro pa ni dovolj, ozirati se samo na kričanje, pa tudi

»Cveti lilija mi bela, da iz cvetov snežnobelih si nedolžnosti zajela v svojega srca bom kelih.«

Marsikatere pesem zasluži, da bi jo objavili v celoti pa nam lesno odmerjeni prostor tega ne dopušča. Da jo tudi ni namen teh vrstic. Tole se nam zdi potrebno poudarjati: Vsa tragika nadarjenih mladih ljudi, ki jih je življenje vrglo v ta neurejeni, razrvani čas, leži v tem, da ne nadejo niti skromne eksistence, medtem, ko se po javnih službah in drugod šopiri vse polno ljudi, ki so se samo s profekcijo in lizunovim povzpeli do vidnih, mastno plačanih mest, čeprav njihovo delo ni nikomur ne v čast ne v korist. Življenje služkinje je dostikrat polno ponižanja in gorja (poznani služkinjo, ki mora psu svoje »milostive« vsak dan obrati — bolhe, ter služkinjo, ki mora svojemu komaj 30 let staremu »šefu« lastnoročno — umivati noge!). In vendar bi bilo to dekle, ki igra šah, riše karte in zloga pesmi, srečno, če bi si mogla služiti kruh kot navadna služkinja. Morda bodo te vrstice pomagale, da doseže skromni cilj. — mk —

kmetje, ki so v glavnem navezani le na svoj vinski pridelek, vino, ki so ga pretočili na lastne stroške, po 2-3 din za liter, medtem ko prav to vino prodajajo n. pr. gostilničarji po gostilnah po 8-10 din v bližini okolici Halož, drugje (n. pr. v Ljubljani) pa po 12-16 din liter. Tudi to ni edinstven primer izžemanja. Sam sem imel priliko slišati, da je ponujal neki vinski prekupevalec za vino, ki bi ga naj poslal v neko letovišče na Gorenjskem, pisi in reci 1.25 din. Prosim lepo, kako naj gremo tu dalje! Pozitivno pa vem, da sem prav v listem gorenjskem letovišču moral plačati za haloško vino 18 din za liter! Ali je stal prevoz vina toliko? Pri ubogem Haložanu je dobil dotični prekupevalec vino za 1.50 din in njegov kupec prodaja isto vino po 18 din! Koliko je zaslužil tukaj prekupevalec in koliko kupec? A prodajalec — ta je imel seveda izgubo! Zakaj? Rabil je gotovo denar za obklo, obutev, moko, sol in druge prepotrebne stvari in moral je dati vino po takšni ceni, kakršno je stavil vinski prekupevalec!

In končno dolgovi! Ne mislim tu kakšnih velikih dolgov pri posameznih posojilnicah ali bankah! Teh je malo, ker so denarni zavodi poskrbeli že pred kmetsko zaščito, da so svoja posojila krili s prodajo posestev in zemlje, ki je prišla kaj pogosto v tuje roke! Mislim pa tu majhne dolgove za vsakdanje stvari po raznih trgovinah po bližnjih vaseh in po trgovinah v mestu. Ti dolgovi pijejo kri Haložanu! Samo primer navedem, ker bo to najboljši pokazal, kaj je takšen dolg za Haložana! V neki vasi v Haložah je neki trgovec, ki je dajal Haložanom vse leto najpotrebnejše stvari (mislim tu: moko, sol, petrolej, morda celo obklo in obutev, pa še kakšne druge vsakdanje reči!) na dolg, ki se je vse leto počasi nabiral in tako narasel pri enem morda na 300, pri drugem na 500 in več dinarjev. Končno je to majhna vsota, toda ta trgovec je znal iz te vsote napraviti pravo gorjo za Haložane. Ob novem letu je poslal vsem svojim dolžnikom račun in jim zagrozil z advokatom, ako ne plačajo dolga v teku treh tednov. Vsakemu je pa priložil pismo, v katerem daje dolžnikom možnost, da plačajo dolg v vinu ali drugih naturalijah, ki jim bo ceno dolžal on sam! In v tem je zlo takšnih malih dolgov! Kaj so hoteli ti mali kmetje? Tožarji se in tako stroške še večati? Začeli so se pogajati s trgovcem in zgodilo se je, da je ta trgovec v zameno za blago, ki so ga dobivali na dolg vse leto, prejel vino, ki ga je zaračunal po 50 ali celo 25 par! In to ni edini trgovec! Haložani so mi povedali, da dela mnogi trgovci na deželi in v mestu tako! — Je pa še nek drug dolg, ki tere skoraj vsakega Haložana! To je pa denar, ki so ga dobili na posojilo od nekega bogataša v mestu! Ta je enako v zameno za posojen denar in obresti od tega denarja jemal potem Haložanom za sramotno nizko ceno vino, ki je drago prodajal dalje! In to se godi leto za letom, godilo se bo vedno dalje, dokler ne bo koga, ki bo s kakšno pametno uredbo ali zadrugo napravil tem izžemanju konec! Na to troje sem hotel opozoriti vse, ki se zanimajo za Halože in Haložane! Gotovo je potrebno misliti na ta tri važna in pečača vprašanja!

ac na programe in svetovne nazore. Če bi islo bilo res merodajno, bi danes skladnice stale aktivne, ne pa visoko pasivne. Drugič je potrebno, da so v upravi skladnice gospodari ne samo politiki ali pripadniki gotovih svetovnih nazorov. Ne morejo pa koristiti drugim če že dostikrat sami zase ne znajo gospodari in v obče sploh gospodarstva ne poznajo. Treba je tudi, da niso sebični in da se ne prepriajo za dnevnice in za to, koliko bo kdo zaslužil pri izvrševanju svoje dolžnosti. Izbrali je treba ljudi, ki bodo zavarovancem vsaj o delovanju sporočili, ne pa tako, da mora vsak član na kolenih prositi za pojasnila, kaj se je v čni ali drugi zadevi ukrenilo. Sej skladnično zastopstvo delovane in potrebo članom lahko obrazloži na javnih zborovanjih.

Podali smo te nekaj misli, ne iz zavisti, pač pa iz dolžnosti in potrebe, ker stvari poznamo in želimo, da bi bilo delavsko zastopstvo v skladnicah res tako, kakoršnega si pošten zavarovavec želi, saj to zastopstvo tudi zavarovalnici plačuje. Še enkrat pribijemo: Kakršno zastopstvo in gospodarstvo taka je ustanova. Kakršni so ljudje, tako tudi delajo. Kakršne si ljudje zbirajo, take imajo in potem je vsako imanje odveč, ker moraš biti v odločitvi dovolj previden in uviden, kdo te bo v zavarovanju tri leta zastopal. Tako naj preudarno tuderji pri izbiranju kandidatov sami, da ne bo nepotrebnega tarnanja, kakor se je dogajalo dosedaj.

Nocoj: Ljubljana: Admira

Nocoj ob 20.30 igra na igrišču Primorja du-najski profesionalni prvak nočno tekmo z našo Ljubljano.

Sportniki, ljubitelji lepe nogometne igre, pridite vsi občudovat enega izmed najboljših evropskih moštev.

Ob 19.15 predtekma Ljubljana rez.: SK Reka. Polovica pretekme se igra pri dnevnih polovica pa pri električni razsvetljavi.

Ker vlada za tekmo ogromno zanimanje, se naproša športno občinstvo, da si nabavi vstopnice v predprodaji, in sicer pri blagajni kavarna »Evropa«, v trgovini »Rokavičar«, Prešernova ulica in v trgovini s krznom »Bizjak«, Kongresni trg. — Kljub zelo visoki reziiji je običajna vstopnina. Od 18.45 dalje bodo poslovala na igrišču štiri blagajne. Blagajna zunaj igrišča je določena za kole-sarje in avtomobiliste. Kolearji, starišinstvo in podporno članstvo imajo vhod za tribuno.

Kako postaneš zmagovalec

Kdor hoče zmagati na olimpijskih igrah, ta mora premagati skoraj nečloveške napore. Ne zadostuje mu samo vsa telesna podlaga, to se pravi, čisto zdravo in sprotno telo, ampak mora leta in leta trdo delati in trenirati, če hoče postati zmagovalec. Zmaga je namreč predvsem izraz močne volje. To pa more doseči samo z trdo samovozgojo.

Grški filozof uči olimpijce

Grški filozof Epiktet daje v svoji knjigi o moralni tekmovalcem sledeča navodila:

1. Pri vsem, kar misliš storiti, pazi na to, kaj bo v bodočnosti in kaj je bilo v preteklosti, in se pripravi na to. Z veseljem se boš zagnal in z vso silo na delo, če ne boš pomislil na ničesar in sramotno boš pobegnil z igrišča, če nisi bil pripravljen na vse težave, ki te čakajo.

2. Ti hočeš v Olimpiji zmagati? Tudi jaz, pri vse bogovih, saj to je vendar velikanska čast. Toda pomisli prej malo naprej in ozri se tudi nazaj. Ali veš, da moraš redno živeti, po predpisih sestiti in da se moraš vaditi in uriti po točnem načrtu v miru in v vročini; da ne smeš piti preveč mrzlih pijač in da se moraš odpovedati vinu. Skratka, svojemu učitelju se moraš prepustiti tako kot zdravniku. Možno je tudi, da si raniš roko, da se ti razbolijo sklepi na nogah in da moraš požirati mnogo prahu; lahko se ti dogodi, da te bodo pretepli, in da kljub vsemu ne boš zmagal.

3. Vse to premisli dobro, in če imaš po vsem tem še veselje, pojdi in bori se. Če tega ne boš naredil, boš enak otroku, ki igra sedaj vlogo borilca, drugič vlogo sabljača, sedaj igra na trompete in nastopa v igri na odru. Tak boš tudi ti! Sedaj si sabljač, sedaj si atlet, sedaj govornik in zopet filozof, toda nič nisi iz celega srca, ampak samo na pol. Na vsak korak slišiš opice, ki se vedno ozira nazaj in ji sedaj ugaja to, sedaj pa nekaj drugega. Niki se poprijel stvari premišljeno in s prepričanjem, da hoče nekaj doseči, ampak samo iz površnega zanimanja in dolgočasje.

4. Človek, premisli vendar prej, kako je ta stvar ustvarjena. Potem poizkusi svojo naravo in premeri, ali ni to breme pretežko za tebe. Ali se hočeš boriti v peteroboju ali hočeš biti borilec,

Potem poglej svoje roke in svoje sklepe, poizkusi moč svojih nog, kajti eden po naravi vezi k tej stvari, drugi zopet k drugi.

5. Ali misliš da smeš poljubno jesti, poljubno piti in se poljubno udajati življenju, če hočeš biti zmagovalec. Bdeči moraš nad seboj in se truditi živeti vstran od svojih prijateljev, pustiti, da te zasmehuje tvoj suženj in da se norčujejo iz tebe vsi, ki gredo mimo. Ob vsaki priliki se moraš vzdržati.

6. To premisli prej in potem boš videl, ali boš zamenjal za to, da zmagas v Olimpiji za brezskrbno sproščenost, svobodo in lahкотnost življenja. Če temu nisi kos, pusti vse skupaj pri miru. Človek, biti moraš iz jekla, ali dober ali slab. Izklesati moraš v sebi tvoj lastni gospodovski nagon, ki je v tebi na vzven, ali se pa obrni naznotraj in uporabi v tej smeri svojo moč. Postavi se na stališče modrega moža ali pa bodi na, vaden človek.

7. Kdaj boš vendar prišel do tega, da boš znal ceniti svoje dobre lastnosti in kdaj boš prenehal s svojim življenjem nasprotovati svojemu razumu. Slišal si nauk, po katerem se moraš ravnati. Ali se ravnaš po njem? Na katerega učenika se čakaš, da bo izpolnil tvojo vzgojo. Saj nisi več deček, ampak mlajd mož, ki je že zrel. Če boš ostal še sedaj zanikern in lahkomišeln in boš vedno znova prestavljal dneve, kdaj boš postal pameten, boš živel po razumu in vodil račun o sebi, boš zaostal, ne da bi opazil. Ostal boš zadaj vse do konca in boš lajik v življenju in v smrti.

8. Smatraj se vendar že enkrat za vrednega, da živiš kot popoln človek in kot mladec modrosti. Vse kar si spoznal za najboljšo, naj ti bo nepremisljiv zakon. In če te sreča sedaj na poti kaj težkega, kaj neprijetnega, če si slaven ali zaničevan, spomni se tedaj, da je sedaj čas borbe in da so olimpijske igre že tu. Ne daj, da bi samo za en dan odstopil od tega, kar si se naučil. Vedi, da v enem dnevu lahko vse izgubiš, kar si pridobil.

9. V prvem letu XI. modernih olimpijskih iger, poslušaj glas modrega moža iz sive davnine. Nikdar ga nisi videl in poznaš ga, ampak to, kar te uči on, je veljalo že takrat, ko je ta modri mož bil rojen, velja danes in bo veljalo za vse dni, dokler bo en sam človek na tej zemlji.

Tragedija v severni steni Eigerja

(O priliki nedavne katastrofe v Bernskih Alpah.)

Že januarja meseca smo v našem listu (članek »Gore s temne strani«) omenili smrtno nesrečo, ki je zadela dva iz največ obetajoče mlade alpinistične generacije, Sedlmayerja in Mehringerja. 3. septembra lansko leto sta vstopila v severno steno Eigerja, vrha v Jungfrauskem masivu (Švica). Dvakrat sta bivakirala; drugi dan jima je silen snežni metej skoro povsem onemogočil napredovanje. V metezu in ob strahotni godbi grmečih plazov sta vsa premrla preživela neskončno dolgo noč drugega bivaka. Tudi tretji dan je metej še divjal; s skrajnimi napori sta poskusila sestopiti. Bila pa sta že tako onemogla in izčrpana, da sta morala predati borbo. Zlezla sta v spalni vreči, zabila kline v led, se zavarovala pred padcem in legla ter zaspala za vedno. Metej je onemogočil

reševalnim ekspedicijam delo. Šele čez več dni je znameniti letalski akrobat, polkovnik Udet, na 20 m razdaljo z letalom raziskal vso steno ter ugotovil mesto, kjer sta ležala dve črni piki, trupli obeh ponesrečencev. Pozni letni čas ni dovolil, da bi plezalci spravili žrtvi proslule stene v dolino. Šele, ko se je začela nova sezona, sezona I. 1936, je več vrhni partij poskusilo priti do trupel. Najznamenitejši ledni izvedenci in najboljši švicarski vodniki so bili med naskakovali trdovratne stene. Do srede julija pa so vsi poskusi izpodeliti, namera, da bi spravili trupli obeh žrtev iz stene, se je vselej izjalovila. Gora je trmasto držala plen svoje krutosti v ledenem naročju.

Že jeseni, septembra 1935, je bil na reševalno ekspedicijo, ki je hotela na pomoč Sedlmayerju in

Pred nekaj dnevi se je v Budimpešti podrla tale stavba. Pod ruševinami je našlo smrt 40 ljudi.

Mehringru, z letalom priletel tudi znameniti münchenski plezalec Rudolf Peters, ki je bil v družbi s svojim prijateljem Meierjem v dne 2. in 3. julija 1935 preplezal dotlej še nepremagano severno steno Grandes Jarosses v Montblanskem masivu. O tem podvigu je marsikdo od spoštovanih čitateljev gotovo že slišal, saj je Petersov tovariš Meier o turi celo v Ljubljani predaval. Petersu se je bil prejšnje leto, avgusta 1934, v steni Grandes Jarosses ubil njegov dolgoletni stalni plezalni partner Rudolf Harringer, toda zagriženi plezalec kljub temu ni opustil boja z nasilno in okrutno steno. Dasi se je bil ob tisti priliki po nečloveških naporih (zmanjkalo mu je klinov, tako da je moral rezati kosce od svoje vrvi, delati iz njih zanke ter jih obešati okrog skalnih pomolov ter se s preostalimi vrvi, ki je postajala vedno krajša, spuščati preko stene), dasi se je po dveh bivakih, ki jih je preстал brez nočne opreme in v snežnem metezu, komaj rešil, je prihodnje leto, takoj, ko je spet le malo začelo kazati, da bo že čas za naskok, naskočil steno z novim partnerjem ter v 30 urah zmagal. Vse vrline, ki jih je Peters ob tisti priliki, ko se je rešil iz višine tisočih metrov od tal sam, s svojo lastno močjo, pokazal, njegovo dejanje dvigajo v prav prednjo vrsto alpinističnih podvigov in tudi človeških dejanj sploh, kar jih je le kdaj mogla zaznamovati zgodovina. Rešiti se iz položaja, ki je bil skoro sto procentno popolnoma brezupen, to je čin, ki je zanj vsaka pohvala pre-majhna.

Ta Peters je takoj potem, ko je bil München obvečen o nesreči Sedlmayerja in Mehringerja, priletel v Švico ter naskočil steno dvakrat zaporedoma. Toda obakrat se je moral radi skrajno neugodnih snežnih in vremenskih razmer obrniti. Viharji so besneli nad grobom obeh plezalcev, plazovi niso pustili pogrebcev blizu. Tudi letos so že junija poskušale srečo številne odlične ekspedicije, toda z enakim uspehom kot jeseni Peters. Tudi Peters sam je začetkom junija ponovno poskusil priti do Sedlmayerja in Mehringerja. Švicarsko časopisje se je ob vsakem takem poskusu široko razpisalo in ga po svoje komentiralo. Nazadnje so začeli prevladovati glasovi, da bi bilo boljše, če bi reševalci pustili trupli tam, kjer sta, saj ob vsakem novem poskusu nosijo le svoje glave na prodaj. In res se je marsikatera od teh ekspedicijskih komaj rešila iz stene na varna, ravna tla. Nekateri glasovi so celo zahtevali, da bi vlada prepovedala naskoke na to usodno goro, če že ne za vedno, pa vsaj za to sezono, leto 1936., ki kaže presenetljivo visoko število smrtnih nesreč v vseh Alpah. Po statistiki gre res večina letošnjih nesreč na rovaž slabega vremena. Spomnimo se n. pr. samo tragične katastrofe letos o binokostih v Gesänsel. Ti glasi utegnejo imeti do neke mere prav, brez dvoma pa imajo v konkretnem slučaju Eigerjeve severne stene v Švici prav. Ne gre, da bi gorski vodniki, družinski očetje in redniki izpostavljali svoja življenja tam, kjer je smrt skoro več kakor neizbežna. In prav ti gorski vodniki, so vendar v prvi vrsti poklicani, da sestavljajo reševalne ekspedicije; drugi alpinisti se teh ekspedicijskih udeležujejo le kot amaterji, prostovoljno.

Do srede julija je bilo letos mir, edino po časopisih je od časa do časa izšla notica o Eigerju. Toda na žalost so švicarski vodniki le prekmalu spet morali nastopiti trnjevo pot svoje samaritanske dolžnosti, le prekmalu je moral spet prileteti z avionom Peters in ostala elitna münchenska plezalna garda. 1900 metrov visoka severna stena

Eigerja, grozeča in kljubovalna, v led vkovana in s strmimi, mestoma zasneženimi skalnimi rebri poprskana, je zahtevala štiri nove žrtve, vse alpiniste modernega kova in odličnega glasu. Dva od teh, znamenita zmagovalca 1500 m visoke severne stene Aletschhorna, katero sta preplezala lani kot prva avstrijska plezalca Edy Rainer in Willy Augerer — sta jo naskočila že takoj v začetku letošnjega julija. Toda prišla sta le do drugega bivaka. Sprememba vremena ju je tretji dan pritisnila, da sta se vrnila na Kleine Scheideg. Takoj za njima je poskusil naskok Monakovčan Zimmermann. Toda tudi ta se je moral brez uspeha vrniti. Med neprestanim bobnenjem snežnih, lednih in kamenitih plazov so partije riskirale skoro sleherno minuto svoje življenje. Proti prirodnim silam tudi najboljši tehnični pripomočki moderne tehnike niso mogli ničesar opraviti. Vse partije so se po dveh bivakih do skrajnosti izčrpane morale umakniti iz orjaške stene poražene, vesele, da so si ohranile življenje. Štirinajst dni sta dala Rainer in Augerer gori mir. Toda svojega trdnega sklepa, da bosta še letos prišla gori do živega, niti za trenutek nista opustila. Čakala sta samo ugodnejšega vremena za ponovni naskok silovite, 3.975 m visoke gore. In tega sta po usodi tudi končno zares pričakala.

Augerja in Rainerja je svetlovno časopisje proglasilo za rajhovska Nemca, kar pa v resnici nista bila. Res je le, da sta morala bežati iz Avstrije ter sta v naslednjem času bivala stalno v Hessenu. V Bernske Alpe, nad Eiger, sta se odpravila preko Münchna. Šešla sta se v Avstrijcemu Hinterstoiserjem in mladim, šele sedemnajstletnim Kurzem, ki pa je imel na svoji listi za prejšnjo sezono dolgo vrsto prvorazrednih vzponov, kljub svoji mladosti. Starost obeh vrstitev (Rainer—Augerer in Hinterstoisser—Kurz) se je gibala med 28 in 17 leti.

Deset vrčkov piva ste mi tukaj naračunali, jaz pa vem, da jih prenesem vedno samo devet.«
»Stima, gospod Goba. Zato pa vam je deveti vrček v glavo udaril.«

Profesor bere v časopisih, da se je njegov učenec v planinah smrtno ponesrečil ter pravi:
»Pa bi vendar moral vedeti, da disciplinska pravila veljajo tudi v počitnicah!«

Foto amaterji pozor!

Nudimo Vam po najnižji ceni popolnoma nove krasne foto albume, foto oglične, navadne albume za razglednice ter spominske knjige.

Bogata zaloga Konkurenčne cene

Prodajalna H. Ničman

Ljubljana, Kopitarjeva ulica št. 2

Finski kanoni-lekači na olimpijadi v Berlinu.

Zeleni pekel

»Zaboj z jagvarjem,« je nadaljeval Avstralec, »uporablja samo sulico. Kakor zatrjuje, se človek v tem podnebnju na smodnik ne more zanešti.«

Spet se je prikazalo brezdušno rezanje in izginilo kakor kogri, katere zariše veter na močvirju.

»Njegovo jeklo je podrla že 78 tigrov. Kaj ne Vaca, moj fant? Lovi jih čisto sam. V tem ga dosega samo neki baltski inženjer, ki se je tega rokodelstva naučil od njega.

Jose Vaca, kar bi se lepo po naše reklo Jože Krava, se je obrnil proti zahodu.

»Če hočejo senores priti v mojih močvirjih do strela, se morajo podvzati,« je rekel, ne da bi obraz kaj spremenil.

»Imam že dovolj slik o racah,« je izjavil Bee-Mason. »Jaz bom ostal tu in bom za poskušnjo razvil kos filma, da bom videl, če je prav osvetljen.«

Urrio in jaz pa tudi Jose Vaca smo pograbil puške ter stopili k strojniki v barko. Dve miljii po reki navzgor smo pristali na Indijančev nasvet na vzhodnem bregu reke, da bi ptiči prihajali proti nam iz svetlobe zapadajočega sonca. Brž, ko je zletela čez nas kaka temna senca, smo ustrelili. To je bil potreben ukrep, katerega je narekovala previdnost zaradi piranh, ki so tam prežale samo na to, da bi raztrgale na kosce vse, kar ne pade na suho zemljo. Vsi ustreljeni

kosi so takoj zginili v zmedi perja in vrvrajoče vode. Slučajno sem se čez nekaj časa ozrl po reki proti severu. Kakih 300 m daleč je gnalo proti nam velik temen predmet, ki je spominjal na neokreten stol, ki plava po lesketajoči se vodi.

Spomnil sem se vodne svinje in se dotaknil Vacove roke.

Učinek tega dotika je bil naravnost preseñetljiv. Tisti brezbržižni izraz je padel z njega kakor kamen. Oči so se mu zalesketale, glas mu je grmel čez ravan.

»Tiger«, je zakričal.

Vznenmirjenje nas je popadlo. Urrio je pograbil svojo puško in jo stisnil trdneje. Jose Vaca je prijel drugo Urrijevo puško, strojniki pa je potegnili od nekod staro zarjavelo pištolo. Meni pa je ostala naloga, naj zaženem stroj. Zdelo se je, da se skrivnostni stroj udeležuje lova. Zakaj, takoj ko sem prvič zavrtel ročico, se je zagnal in čofotal po vodi kakor pes.

Od vsega začetka je bilo razložno videti, da bo lov za to zverino zelo naporen. Po 200 m se je zdelo, kakor da bo tekmo dobil jaguar. Velika okrogla glava se ni niti enkrat obrnila iz svoje smeri. Zganila se ni niti tedaj, ko smo se mu s hruščem bližali in je grozil, da mu bomo prekrizali pot. Morda nas je imel za kako novo vrsto aligatorjev. Ker je bil navajen, da je z enim udarcem svojih jeklenih krempljev odkril jacareju možgane, ni videl nobenega povoda zato, da bi hitel.

Ko smo bili oddaljeni še 15 korakov od njega, se strojniki ni mogel več zadržati. Z ra-

dstnim krikom je planil na kljun barke in sprožil 6 strelav iz svojega bobničastega revolverja. Se tisto sekundo so na šestih mestih planili iz reke stebrički vode tako daleč od cilja, da se je zdelo, da nimajo z jaguarjem nobene zveze. Jaguar se tudi za to ni brigal.

Zdaj smo bili skoraj ni isti višini kakor žival in smo skušali jaguarja odrezati od obale.

Skrivaj sem opazoval Urrija. Nikdar ga še nisem videl na lovu in sem vedel, da zavisi uspeh tega našega izleta od njegovega vedenja. Kakor vse Južne Amerikance, je bilo tudi njega zelo lahko razdražiti. Bil sem radoveden, ali bo zaupal svoji napolnjeni strelilnici in bo streljal kar na slepo.

Skoraj še isto sekundo pa sem spoznal, da mu je njegova diplomatska šola prišla tudi tukla na pomoč. Njegov obraz, ki sem ga gledal postrani, je bil hladen in miren in ni kazal nobenega sledu o kakem razburjenju. Z zanesljivo roko je držal ročaj puške. Vse njegovo vedenje ni vzbujalo nobenega dvoma o tem, kako se bo vedel v usodnih trenutkih.

Ko smo se približali jaguarju na 10 metrov daleč, je Urrio dvignil puško k licu. Skrbno je pomeril in sprožil. Ko je udarila krogla zverino v vrat, je planila pokoncu. Kri, ki je sikala iz rane, je vodo takoj rdeče pobarvala. Vedel sem, da gre samo za sekunde, pa bodo pridrele piranhe nanj.

Urrio je pobesil puško, zakaj kakor jaz je bil tudi on prepričan, da bo jaguarja hitro konec. Kljun barke je zverino skoraj zadel.

Že smo se sklanjali čez njeno steno. Komaj nekaj korakov od brega je krasen božji stvor tožil nad svojo usodo, njegove velike okrogle oči so plamenele od besa in njegova pegasta glava je trepetala.

»Daj mu vendar milostni strel,« sem opominjal jaz. »Če ne bo skočil še na čoln.«

»Škoda, da bi človek uničil kožo,« je menil Urrio in znova navel puško. »Obljubil sem jo predsedniku republike.«

Kljub temu pa je dvignil puško in pomeril na umirajočega kralja.

Tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovane in razumel sem, kaj se pravi hitrost.

Jaguar se je boril v vodi s smrtno. Nenadno pa so njegove noge našle na potopljenem deblu oporišče. Z drznim skokom se je poglaval v gozd. Urrio je čisto nagonsko sprožil še en strel. Toda krogla je zgrešila svoj cilj za več metrov. Jose Vaca je vzdihnil.

»Ta je za nas izgubljen,« je rekel.

Urrio je jezen planil na suho in kazal na krvave luže, ki so kazale pot v goščavo. Nad grmovjem je visel zoprn vonj, prazen, ostuden duh je plaval po zraku. Upali smo, da bomo lahko šli za sledom zgolj s pomočjo svojega voha.

»Jaz grem za njim,« je povedal Urrio.

Jose Vaca je s poudarkom ugovarjal.

»Senor, nikar ne bodite tak bedak. Kaj nimamo psov seboj. Goščava je močvirna. Tam morete plezati samo po rokah in nogah. Pridite jutri zopet. Kakor vidite, sonce že zahaja.«